

Sygn. akt I CSK 321/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Gminy D.
przeciwko Zarządcy Masy Upadłości [...] M. [...] Spółki jawnej w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K., oddalającego powództwo o zapłatę kary umownej za nienależyte wykonanie prac w zakresie przebudowy ulicy. Sąd Apelacyjny podzielił wnioski Sądu pierwszej instancji, że choć w zakresie tym doszło do naruszenia zobowiązania – co uzasadniało dokonane przez powódkę odstąpienie od umowy – w związku z przyczynieniem się przez nią do nieprawidłowego wykonania prac, dochodzona kara umowna była jednak nadmiernie wygórowana. W wyniku jej miarkowania, a następnie potrącenia z wierzytelnością o zapłatę wynagrodzenia za wykonane roboty, Sądy obu instancji doszły do wniosku, że powódce nie przysługuje dochodzone roszczenie o zapłatę.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę, która zarzuciła mu naruszenie: art. 233, art. 299 i art. 386 § 1 (ewentualnie § 4) k.p.c. oraz art. 484 § 2 k.c., wnosząc na tej podstawie o: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania oraz ewentualnie o uchylenie obu tych wyroków i orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie można stwierdzić zwłaszcza oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., na której występowanie w sprawie powołała się skarżąca. Istnienia tej przesłanki dowodziła ona w niezwykle lakonicznym uzasadnieniu – połączonym częściowo z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, jedynie w części zaś wyodrębnionym, stosownie do wymagań art. 398⁴ § 2 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., V CSK 66/14, nie publ.). Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatrywała ona w błędnym dokonaniu przez Sądy obu instancji miarkowania kary umownej, z powołaniem się na szereg argumentów związanych z okolicznościami faktycznymi rozpoznawanej sprawy. Argumentacja ta nie

odpowiada jednak treści art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w myśl utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego odnoszącego się do wypadków, w których skarga kasacyjna jest uzasadniona w sposób ewidentny i szczególnie silny, przy czym jej zasadność może zostać stwierdzona już na pierwszy rzut oka, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ. oraz z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.). Problem miarkowania kary umownej, oparty na nieostrych kryteriach wskazanych w art. 484 § 2 k.c. – i pozostawiający tym samym znaczny margines swobody sądowi orzekającemu w konkretnych okolicznościach faktycznych – mógłby mieścić się w granicach stosowania art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jedynie w szczególnej kategorii sytuacji. Miałoby to miejsce wówczas, gdy sąd powszechny w ewidentny sposób wykroczyłby poza ramy dyskrejonalnej kompetencji do decydowania o wysokości kary umownej, jaką ustawodawca przyznał mu w art. 484 § 2 k.c. W konsekwencji, zarzuty co do samej argumentacyjnej warstwy zaskarżonego orzeczenia – bez wskazania, w czym miałyby wyrażać się w tym wypadku ewidentność zarzucanego naruszenia prawa – nie wystarczają do skutecznego powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

[aw]